

Calamagrostis Arenaria

”Underligt Gräs, som uti torraste Sanden
så frodigt växer både i högd och diup - ”.
Linné.

I detta decembers tunga mörker kommer åter och åter minnet av en sommars soliga dagar, bortrunna på en enslig kust bland små låga dyner - sällsamma dagar fyllda av ro, stilla tvivel och undran. Och med minnet av dem stiger också bilden av dig, Calamagrostis, starkt levande i min själ.

I tankarna går jag åter på stranden vid den sandiga viken där ute på Lister. Närmast havet är sanden grå, ren och hård av böljeslagen, god att gå på. Vilken högtid att vandra vid de snabba, strömmande vågorna! Julis solbris sveper sval och frisk omkring mig och susar i björkarnas lövtunga, vajande kronor. Över himlen vandra sommarns ljusa skyar i ändlöst tåg.

Jag fortfar att gå på det hårda, tills sandens stelnade jätteböjor skymta bakom trädens grönska. Där! - där uppe i dynernas torra, vinddrivna sand, står du, Calamagrostis - underliga gräs!

Och jag gripes av en sällsam glädje vid att möta här, på denna livets hårda plats, ett gräs: - ett levande, kämpande väsen. Allt lämnar jag och ser blott dig: din ljusa, lättblåa grönska, dina höga, vitgula strån, som stå så stolta och raka, att de knappt nicka för vinden, dina sammetsklädda, slutna blad och dina vidunderliga djupa rötter; - i allt blir du mig en bild av livet mer väldig än någon.

Underliga gräs! Av dig vill jag lära att leva; av dig vill jag lära ödmjukhet och stolthet. Såsom du kämpar mot den kvävande sanden, så vill jag kämpa mot glömskan och dvalan, mot all vardagslivets kvävande flygsand. Såsom du vill jag sänka mina rötter djupt i det tingsligas värld, men leva och grönska i ljusets och sanningens. Av dig vill jag lära att växa i stillhet, fjärran från livets rastlösa ävlan. Hur ensamt stilla, hur rikt i all sin händelselöshet är icke ditt liv!

Det var du, som här ute bland dynerna i en ljus och stilla timme kom mig att höra tonerna från den ensamme mannens pipa - och det blev så stilla i själen, så tyst och stilla som där ute i himmlarummet, där kloten välva i sin eviga gång.

Calamagrostis! Vad fröjd att se dig, växande så ensam hög i denna stillhet; denna stillhet, som havets brus och måsens hesa skri blott gör desto djupare. Här växer du dig stark och trygg i vita solskensstunder och i mörka nätter, när havet ligger på och stormen vänder sitt aldrig utrunna timglas. Då susar sanden kring dina stolta strån, och tången lägger sin bruna bindel i tokigt fladder kring din fot. Då kämpar du din hårda, tysta kamp. Och i kampen blir fienden din vän, den vän förutan vilken du ej kan leva och vilken ej kan leva utan dig.

O vad allvar och storhet i ditt liv, du fattiga gräs! Huru små bli icke människornas tarvliga, larmande strider jämförda med din tysta kamp. Var såg jag en människa, som i vänskapens tecken kämpade för sitt liv? Var såg jag en människa, som icke striden gjorde bitter och kärlekslös?

Underliga gräs! Mäktigt talar du till mig likt ett mänskligt väsen fyllt av det mänskligas hjärta och stämma. Mäktigt talar du till mig: hoppets och tröstens ord. Och i dagar som skall komma skall jag minnas dig. Du skall trösta mig. Vid havet i mörka, stormande kvällar och i ensamheten bland många människor.

Och kanhända skall min själ en gång, innan den ger sig bort på sin färd till de okända landen, i en regntung natt söka sig ut till några små låga dyner för att bland dem taga avsked av mörkret och jorden och havet och dig, Calamagrostis, underliga gräs